

BROJĄCY (3) *part praes act*

o jasne (*tak w broić*).

sg m G brojąc(e)go (1). ♦ pl N m pers brojący (1). ♦ I m brojąc(e)mi (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

Czyniący coś złego, dopuszczający się czegoś; postępujący niewłaściwie (3) :

Wyrażenie: »brojący nieprawość, złość« (3): Nie pociągaj mię z niezbożniki y zbrojącemi nieprawość [cum operantibus iniquitatem] BudBib Ps 27/3, Ps 35/13; Vtrapienie y vciłk/ ná wšelką duřzų człowieká broiącego złość [operantis malum] BudNT Rom 2/9.

Cf BROIĆ

LZ